

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 24 kwietnia 2018 r.

Poz. 2756

UCHWAŁA NR LV/1132/18 RADY MIASTA KATOWICE

z dnia 19 kwietnia 2018 r.

w sprawie nadania ulicy położonej na terenie miasta Katowice nazwy "Walerego Sławka"

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 w związku z art. 6 i 7 ust. 1 pkt 2, art. 40 ust. 1 i art. 42 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r., poz. 1875 z późn. zm.) oraz art. 8 ust. 1a ustawy z dnia 1 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 2222 z późn. zm.), po przeprowadzeniu konsultacji społecznych w trybie art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2018 r., poz. 450).

Rada Miasta Katowice uchwala:

§ 1. 1. Nadać nazwę "Walerego Sławka" nowopowstałej ulicy, łączącej ulice: Wincentego Witosa oraz Walerego Sławka w Katowicach jako przedłużenie istniejącej ulicy o tej samej nazwie.

2. Ulica, o której mowa w ust. 1, stanowi drogę wewnętrzną położoną na działkach 2/16 i 2/80 karta mapy 44 obręb Śródmieście-Załęże będących własnością Miasta Katowice. Usytuowanie ulicy ilustruje szkic sytuacyjny, stanowiący załącznik nr 1 do niniejszej uchwały.

3. Biogram patrona ulicy stanowi załącznik nr 2 do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierzyć Prezydentowi Miasta Katowice.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego.

Przewodnicząca Rady Miasta Katowice

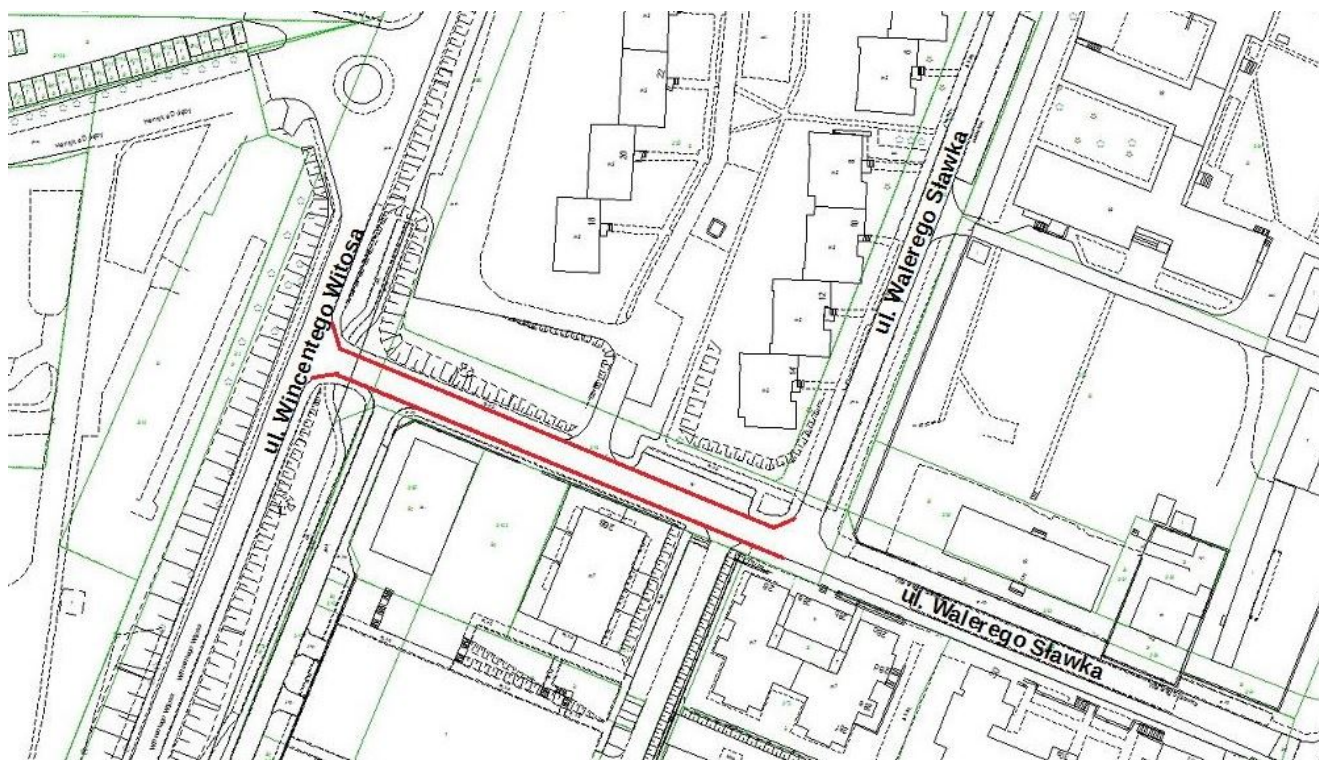
Krystyna Siejna

Załącznik Nr 1 do Uchwały Nr LV/1132/18

Rady Miasta Katowice

z dnia 19 kwietnia 2018 r.

ul. WALEREGO ŚLAWKA

Załącznik Nr 2 do Uchwały Nr LV/1132/18

Rady Miasta Katowice

z dnia 19 kwietnia 2018 r.

Walery Sławek (pseud. Gustaw, Kozak, Soplica) – działacz niepodległościowy, członek Polskiej Partii Socjalistycznej, polityk sanacyjny, premier Polski.

Urodził się 2 listopada 1879 roku w Strutynce k. Niemirowa na Podolu. W 1899 roku ukończył Wyższą Szkołę Handlową w Warszawie. W 1900 roku wstąpił do PPS, a w 1901 roku został zwierzchnikiem warszawskiej komórki partii. W 1902 roku w Wilnie poznał Józefa Piłsudskiego i Aleksandra Prystora, stając się wkrótce jednym z ich najbliższych współpracowników. Wchodził w skład Centralnego Komitetu Robotniczego PPS, był także jednym z twórców Organizacji Bojowej PPS. W 1906 roku, podczas nieudanego ataku na pociąg pancerny został dotkliwie okaleczony. Aresztowano go wówczas, jednak po kilku miesiącach został zwolniony z braku dowodów. Po dłuższej rekonwalescencji wrócił do aktywnego życia politycznego i uczestnictwa w akcjach dywersyjnych. Po wybuchu I wojny światowej i powstaniu Legionów został członkiem sztabu I Brygady. Od 1915 roku tworzył struktury Polskiej Organizacji Wojskowej w Warszawie. W grudniu 1916 roku wszedł w skład Tymczasowej Rady Stanu. Po kryzysie przysięgowym w 1917 roku został aresztowany przez Niemców. Zwolniono go 12 listopada 1918 roku. Początkowo w niepodległej Polsce był oficerem do specjalnych zleceń Naczelnika Państwa. W czasie wojny polsko-bolszewickiej zajmował m.in. stanowisko dowódcy II Oddziału Frontu Litewsko-Białoruskiego oraz różne stanowiska w Dowództwie Frontu Południowego na Ukrainie. W imieniu Piłsudskiego negocjował i podpisał umowę wojskową z Semenem Petlurą. W 1923 roku jako oficer nadetatowy został przydzielony do Dowództwa Okręgu Korpusu IV w Łodzi. Z końcem tego samego roku został przeniesiony do Korpusu Oficerów Rezerwowych. W 1924 roku objął funkcję prezesa Związku Legionistów Polskich. Pozostał jednym z najwierniejszych współpracowników Józefa Piłsudskiego i należał do głównych ideologów sanacji. Po przewrocie majowym powrócił do czynnej służby wojskowej, obejmując stanowisko III oficera w Generalnym Inspektoracie Sił Zbrojnych. W 1927 roku stanął na czele Rady Pułkowników. W stan spoczynku w randze pułkownika przeniesiono go 31 marca 1928 roku. Był twórcą powstałego w 1928 roku Bezpartyjnego Bloku Współpracy z Rządem. Trzykrotnie pełnił funkcję premiera (1930, 1930-1931, 1935). Przygotował dużą część projektu konstytucji kwietniowej. Po śmierci Piłsudskiego w 1935 roku został zepchnięty na boczny tor życia politycznego. W dniu 2 kwietnia 1939 roku popełnił samobójstwo.

Opracowała Joanna Tofilska

Muzeum Historii Katowic